

Pere Rovira, mestre i amic

Juanjo Manau Encontra

Si és difícil destriar el que viu el món universitari d'allò que passa al carrer, al país, al seu voltant, què en direm d'aquells convulsos anys 80 de la nostra història recent? Jo vaig entrar per la porta de l'edifici del Roser —devia de ser un dia del mes d'octubre— amb el meu petit bagatge literari i la mirada posada en aquell magnètic entorn. Quantes veus i imatges haurien de quedar gravades d'aquells dies primerencs i dels anys que van seguir! Però entre totes les veus, les llums i ombres, voldria destacar-ne avui la del Pere Rovira. Si aquell mes d'octubre del 1980 s'iniciava un viatge —jo havia somiat ser Pío Baroja, Antonio Machado, Miguel Hernández...—, aquest no hauria estat el mateix sense el Pere. Sense el Pere i segurament sense aquella voràgine d'esdeveniments que en aquells anys ens colpien, ens sublevaven, ens feien manifestar-nos, definir-nos... Vida i literatura, literatura i vida: tal vegada va ser una època ideal per afrontar aquest binomi que estava tan present a les classes del Pere; un interrogant que rodolava després fins a la tertúlia del bar —Especial o qualsevol altre—, fins a la sala de cinema, fins al cercle més íntim de la nostra vida. Era un Pere jove —vint-i-nou o trenta anys quan el vaig conèixer—, amb un vitalisme poderós, engrescador, i una gran capacitat per convèncer i seduir en el terreny intel·lectual i en el tracte personal. No és estrany, per això, que qualsevol obra o autor, filtrada per ell, fos sempre una descoberta per tots els que hem estat els seus alumnes.

Era un món, un país, que demanava canvis; nosaltres mateixos, alumnes en la vintena d'edat, estàvem canviant de pell. I estic convençut que el Pere va ser un gran catalitzador d'aquelles circumstàncies: amb un missatge vitalista —com deia—, gens ambigu, intel·lectualment potent, amic de la llibertat. I sempre del costat de la creació: qui parlava era el mestre o el poeta? Les dues figures es fusionaven i el discurs era enriquidor. De fet, crec que apel·lava tothora al nostre esperit crític i creatiu o, si més no, jo que escrivia versos em sentia interpel·lat completament pel que deia.

Si aquells anys 80 van ser també l'inici de construcció d'una ciutat, quin paper hi va jugar el Pere? I en les dècades posteriors? Crec que és per tots coneguda la seva aportació capital a la vida cultural de la Universitat de Lleida i a la seva dinamització: lectures de poemes, revistes i col·leccions de poesia, invitacions a escriptors i a professors d'altres universitats...; activitats que han significat una projecció per al món cultural lleidatà. Diria, sense exagerar, que ha situat la nostra ciutat en el panorama literari català i espanyol. Ell va ser, per exemple, qui va portar Jaime Gil de Biedma a Lleida —ai, aquella sala Europa!— o qui va organitzar —conjuntament amb Pere Pena— el simposi *La poesia i la ciutat*.

En tots aquells que l'hem conegut, estic segur que queda la influència del seu mestratge. Mestre no només pel que sap, sinó per com ha sabut comunicar-ho; al meu entendre, d'una manera lúcida i brillant, i a la vegada apassionada, directa i propera. És difícil, però, arribar a la gent, si no hi ha també un tracte obert i amical, com és el seu cas. Jo, personalment, em sento afortunat d'haver-lo conegut i de gaudir de la seva amistat. Pere, una abraçada i per molt anys!